

kunde ikke lide, at man talte om Gave ved denne Lejlighed. Ja, jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem vil kalde det, at man foreslaar, at de Folk, der have 4,680 Kr., skulle have Tillæg af 360 Kr., er det ikke en Gave? Jeg tror, de Folk kunne klare sig med den Løn, de have, de behøve ikke denne Gave. Men de Folk, der staa lavest paa Lønningsstigen, skulle intet have, de faa kun Lamperøg. Hvis det ærede Medlem havde sat sig ind i disse Forhold, havde han næppe følt sig saa fortørnet over Ordet „Gave“ og næppe tillavet sin Tale saa ubetinget efter Ministeriets Kogebog, som han gjorde her i Dag. Nej, jeg tror ikke, denne Vej er farbar. Jeg tror heller ikke, at Funktionærerne i Jernbanetatens ville blive saa særlig glade over dette Forslag. Alle de, der staa i de almindelige Lønningsklasser, ville kun opnaa en Lønforbedring, naar de have beklædt deres Stilling i 16 Aar. Loven virker altså saa slet ikke straks, det vil være i ganske faa Tilfælde, at dette Lovforslag hjælper, saa det kan heller ikke være Ministeriets Mening, at det skulde bringe en øjeblikkelig Nødhjælp. Hvis det var saa, maatte Forslaget være forment paa ganske anden Maade. Som jeg nævnte før, vil en Portør af første Klasse, som paa Grund af sin Dygtighed forfremmes til Overportør, først faa et Minus paa 60 Kr., og dernæst skal han tjene i 16 Aar, inden han faar Tillæg. Jeg tror, de Folk ville betakke sig for den Hjælp, der bydes fra Ministeren.

Jeg kan kun i høj Grad beklage, at Ministeren paa denne Maade er kommen Kommissionens Arbejde paa tværs. Jeg tør vel, uden at sige for meget, sige, at der har denne Sag været ganske anderledes overvejet, og der har man i ganske anden Grad lagt an paa at komme de smaatlønnede Funktionærer til Hjælp, medens det ikke for os har været Hovedopgaven, som det synes at være for Ministeren, at give dem med de store Lønninger det største Tillæg. Jeg beklager denne Ministerens Stilling. Jeg tror, den mulig kan berede Sagen Vanskeligheder, skønt jeg haaber, at vi i Kommissionen skulle kunne fortsætte vort Arbejde uanfægtet af, hvad man finder for godt fra Ministeriets Side at foretage sig, og naar Resultatet en Gang foreligger, skal det nok vise sig, at det bliver bedre Lovværk end det, der her bydes fra Ministerbordet, ligesom jeg tror, at Funktionærerne til den Tid ville være langt gladere ved det, der bydes dem, end ved det, der her bydes. I øvrigt skal jeg kun udtale min Anerkendelse af de Ud-

talelser, der ere faldne fra saa godt som alle Partier, som gaa i Retning af at se navnlig paa de underordnede Stillinger med velvillige Øjne. Det styrker os i Kommissionen i vort Arbejde for at gøre noget for de smaatstillede, og det er muligt, at der kan findes Veje, hvor man ogsaa i denne Samling kan komme ud over Spørgsmaalet, men det bliver ikke den højttærede Minister, der har vist Vejen eller i alt Fald har vist den Vej, der er fremkommelig.

Guldbrandsen: Jeg har først et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem for Assens. Det ærede Medlem var af den Opfattelse, at jeg i mit Foredrag i Gaar var kommen for dybt ind paa Om-talen af Kommissionens Arbejde; jeg skal ikke imødegaa ham i den Henseende, jeg vil i det hele taget ikke tale synderligt om Kommissionen i Dag, men der er et Udtryk, som det ærede Medlem anvendte i den Sammenhæng, og som jeg ikke kan lade staa uimodsagt fra min Side. Han mente, at jeg gentagne Gange havde sagt, at dette eller hint var vedtaget af Kommissionen. Noget saadant har jeg ikke sagt. Ordet vedtaget har jeg ganske vist et Par Gange brugt, men det har været i en ganske anden Forbindelse, saa det maa være det ærede Medlem, der har hørt fejl. Dernæst skal jeg vende mig til den Udtalelse, som det ærede Medlem kom med. Han var af den Opfattelse, at den ærede Minister skulde være fremkommen med et Forslag om, at Lønningsloven for Statsbanernes Funktionærer skulde forlænges et Aar. Denne Udtalelse af det ærede Medlem rummer en Misforstaaelse. En Lønningslov for Statsbanernes Funktionærer eksisterer i Virkeligheden ikke, Lønningssatserne findes i en anden Lov, Lønningsbestemmelserne angaaende disse Funktionærer ere en Del af en anden Lov, en Del nemlig af Loven om Statsbanedriftens Ordning. Men jeg ser bort fra dette, det jeg vilde dvæle ved, var egentlig dette, at han vilde have, at disse Bestemmelers Gyldighed skulde forlænges et Aar. Det behøves ikke, der er her en Misforstaaelse af de Forhold, hvorom der her er Tale. I Loven om Statsbanedriftens Ordning hedder det, at der i indeværende Samling skulde fremlægges et Forslag til Revision, men den paagældende Bestemmelse indeholder ikke et Paabud om, at Revisionen skulde gøres færdig i indeværende Samling. Selv om Kommissionen var bleven færdig med sit Arbejde, lad os sige før